

F E C S K E C S A B A

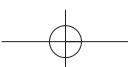
Kopott emlékmű

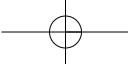
*paraszt volt földhözragadt
akinek a fold a minden
egyszerű volt és durva akár a vászon
nem a szerelem nemzette őt józan
megfontolás a mindenben túlnövő
kegyetlen remény*

*megszennvedte a háborút
bullatta vérét ahogy mondták a
hazáért de ő csak a bőrét mentette
ahogy tudta testébe fúródott egy
lövedék ám életben maradt kézbe
foghatta újra a kaszát ekeszarvat*

*ami vele történt tragikus félreértes csupán
aminek a neve történelem kisember volt
paraszt az utolsók közül aki még a földnek élt
amelyből vétetett amelyért ütni
ölni tudott volna Számély ez volt a neve
amit kimondva mintha törkölybe kortyintanál
nem volt szava a világhoz az ő szavai
a barázdák voltak a megmúvelt földek*

*napcserzette arca kikopott a világból
ne kérd számon fiaitól ki volt ő
ne kérd számon senkitől mert róla vall ez a földdarab
az utolsó mely végül mégis a jövőnek hazudott
idegen szándékok prédája lett*

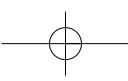

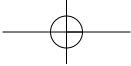

[Fecske Csaba versei]

Öregember

álmomban is megérzem a hőesést
a puha talpú hópelyhek halk
csoszogását az udvaron háztetőn
csörren szinte üvegcserépként
a rózsa szirma ha lebull a felelőtlen szél
egyetlen mozdulatától felhangosodnak
bennem a pusztulás hangjai darázszágás
süketűlő fülemben egy régi nyár ból
mert voltak nyarak valaha asszony mosolyú
szőke nyarak tompuló érzékeim áldozatává
válik lassan itt minden befelé nézek
ott van az én elpusztult birodalmam
nem tudom az emlékezés kegyelem-é
vagy büntetés az élet akaratlan meghosszabbítása
foggal-körömmel ragaszkodom mindenhez
ami az enyém az enyém lehetett volna
a világ egy öregember számára a legbecsesebb
hagyjátok hát őt rigolyáival önző szeretetével
méltósággal szabadulhasson meg
fogva tartó kötelékeitől

[*Fecske Csaba versei*]

Nem volt hely

egy farönkön ültünk a
kivénedt barokk kastély mögött
türelmes égerfák alatt a te városodban
ebben az álmosszürke kisvárosban
ahol mindenki ismer mindenkit
s szemet szűr egyből az idegen
régen találkoztunk már bőrünknek
volt mit mesélni soha olyan jóízű
cigarettek mint azok ott veled soha úgy
mell mint pulóvered alá bújt tenyeremnek a tiéd
nem hízelgett még kívántalak nagyon
te is kívántál őriültek voltunk minden
egy lapra tettünk fől megláthattak volna
talán meg is láttak beljebb mentünk
a ritkás erdőbe de nem volt szerencsénk
itt csalán ott vadszeder amott nyiladék
ahová messziről belátni a folyóparti töltésen
kamaszok horgásztak elszaladt az idő
nem találtunk helyet azóta sem
se idő se hely

FECSENÉ CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista. Legutóbbi kötete: *Visszalopott idő* (2008).

